

Brieven van Anne (3b)

[In het vorige EH-Magazine gaven we aan, dat de vragen 4 t/m 9 uit Annes derde brief en de antwoorden van Ruud van 't Veer daarop in dit magazine behandeld zouden worden – Red.]

4) *Johannes 3:16 – en alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Vers 18: wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God.*

5) *Johannes 5:11-12 – en dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.*

6) *Johannes 5:24 – Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie Mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.*

7) *Johannes 14:6 – Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.*

8) *Openbaring van Johannes 20:12 – En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon (...) en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken. Vers 15 – en wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel des vuurs.*

9) *Als alle schepselen behouden worden, waarom moesten de discipelen dan het evangelie verkondigen en op gruwelijke manieren vervolgd, gemarteld en gedood worden? Het is toch Gods opdracht om het evangelie te verkondigen?*

Hallo, Anne,

Op de vragen 4 t/m 9 van jouw brief van 15 oktober 2004 wil ik wat dieper ingaan, omdat ze allemaal met hetzelfde te maken hebben. En dat springt er voor mij uit.

Aan wie schreven de apostelen?

Het is je vast wel opgevallen, dat ik in mijn antwoorden meestal een uitleg geef uit de brieven van Paulus, terwijl jij in je vraagstelling

meestal citeert uit de evangeliën. Dit deed mij direct denken aan de periode, dat ik net gelovig was geworden en aan het proces, waarin God in de loop der tijd mij het verschil duidelijk heeft gemaakt, wat van onschatbare waarde bleek.

Als je het ‘Oude Testament’ – Genesis t/m Maleachi – leest, gaat het bijna uitsluitend over het volk Israël. Ik zeg *bijna* uitsluitend, omdat God in Genesis 32: 28 tegen Jacob zei, dat hij vanaf die tijd *Israël* zou heten. Vóór die tijd bestond Israël dus niet.

Er is denk ik geen enkele gelovige die zal ontkennen, dat het Oude Testament over Israël, over Joden gaat. Begin je echter over de evangeliën Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes, die toch direct volgen op het Oude Testament, dan worden ze op zijn minst geërgerd als je zegt, dat deze óók over Israël gaan. Als je dan vraagt, wie is de apostel der heidenen, dan zegt iedereen weer direct: ‘Paulus’.

Dat is toch een wonderlijke zaak, dat gelovigen Paulus als *de apostel der heidenen* erkennen en tóch zeggen, dat de evangeliën niet alleen voor Israël, maar óók voor de heidenen bestemd zijn.

Laten wij eens kijken, wat Jezus erover zegt:

- Mattheus 15: 24 – Jezus zeide: *‘Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.’*
- Mattheus 10: 5-6 – Jezus gebod de discipelen: *‘Wijk niet af op een weg naar heidenen (niet-Joden), gaat geen stad van Samaritanen binnen (Joden, die zich vermengd hadden met heidenen); begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.’*
- In Marcus 16: 15-18 wordt wel tegen de discipelen gezegd: *‘Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping ...’*, maar in de praktijk zijn zij nooit verder gekomen dan de grenzen van Israël en als zij al buiten Israël gingen, dan was het alleen naar gemeenten die uit Joden bestonden. Van heidenen wilden ze absoluut niets weten, want het heil was in het Oude Testament aan Israël beloofd en zolang dat niet gerealiseerd was, gingen zij ook niet verder. Ze zullen hun opdracht dan ook pas uitvoeren in het 1000-jarig vrederijk. Dan zullen zij de hele wereld regeren en het heil aan alle volken verkondigen.

Let ook op de woorden, die in alle evangeliën heel vaak worden gebruikt, n.l. *schapen* en *herders*. Alleen Joden worden schapen genoemd en Jezus was hun goede herder. Heidenen zijn geen schapen; ze worden zowel in het oude als in het nieuwe testament met honden vergeleken. (zie Mattheus 15: 26)

Petrus was de leider van de gemeente te Jeruzalem. Zelfs hij wilde absoluut niets met een heiden te maken hebben. Lees maar in Handelingen 10: 1-28. Hij was in Caesaréa, een plaats aan de kust van Israël, en kreeg een gezicht, waarin hem werd gevraagd onreine dieren te slachten en te eten. Dat wilde hij absoluut niet. Er kwam drie keer een stem, die tot hem zei: *'Slacht en eet'*, maar hij deed het niet.

Nu bleek, dat het ging om Cornelius, een heiden (niet-Jood), waar God hem naartoe wilde sturen. Om dat te bewerkstelligen, moest er driemaal iets tegen hem gezegd worden. Als hij dan eindelijk gaat, zegt hij tegen Cornelius in vers 28: *'Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood, doch God heeft mij doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen'*.

Goeie morgen!... De heiden was nog steeds *onheilig* en *onrein* in de ogen van de discipelen. Zij zetten dan ook geen stap buiten Israël, behalve dan om naar hun eigen Joodse gemeenten te gaan; zoals Petrus naar Babylon, zie (1 Petrus 5: 13).

Dat Petrus in Rome geweest zou zijn en dat de Paus op de stoel van Petrus zit, is een bedenkfel van mensen. Als je in sommige bijbelse encyclopedieën¹ 'Babylon' opzoekt, lees je gewoon, dat je daarvoor in 1 Petrus 5: 13; Openbaring 16: 19; 17: 5; 18: 2, 10 en 21 'Rome' moet lezen.

Het heeft te maken met het feit, dat de Christelijke kerk een *vervangings*theologie heeft ontwikkeld, waarmee men bedoelt, dat de kerk in

¹ Bijv. Christelijke Encyclopedie, Uitg.: Kok – Kampen, 1956-1961.

de plaats van Israël is gekomen. Daarom heeft zij ook de wet, – aan Mozes gegeven, *bestemd voor het volk Israël*, – naar zich toetrokken, hoewel die totaal *niet aan de heidenen* gegeven was.

Paulus schrijft echter in Galaten 5: 1-6: ‘... *laat je niet weer een slavenjuk (= de wet) opleggen. (...) Je bent los van Christus als je door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade sta je.*’ en in Galaten 3: 10: ‘*Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek ...*’, enz., enz.

In de evangeliën zul je niets anders vinden dan werken der wet, je moet *iets doen* om gezegend te worden. Laten we één van de teksten bekijken.

Johannes 3: 16 is een tekst, die door alle groepen gelovigen wordt gebruikt, maar niet verstaan wordt. Jezus gebruikt hem tegen de Fari-zeeër Nicodémus, een overste der Joden, die ’s nachts bij Hem kwam, dus stiekem, omdat anderen hem niet mochten zien. In vers 10 zegt Jezus: ‘*Gij zijt de leraar van Israël en deze dingen verstaat gij niet?*’ Daarvoor heeft Jezus gesproken over het Koninkrijk Gods en ‘*Gijlieden moet wederom geboren worden.*’

Gijlieden zijn geen heidenen, maar Joden. Jezus spreekt over Mozes, die de slang in de woestijn verhoogd heeft – betreft dus het Oude Testament – en dan komt het meest geciteerde vers uit de bijbel: ‘*Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.*’

Het is een vers, dat volledig uit z’n verband is gerukt, het wordt gezegd tegen de leraar van Israël, het gaat om het Koninkrijk Gods, hier op aarde, ofwel het 1000-jarig vrede-rijk, waar Israël zegenkanaal zal zijn voor alle volkeren op de hele aarde.

Als Nicodémus dus ging geloven, kwam hij in dat Koninkrijk; degenen die dit niet geloofden, kwamen niet in dat Koninkrijk.

Hoe lang duurt het Koninkrijk? 1000 jaar! De Jood die niet in Jezus

geloofde was voor deze ‘eeuw’ (eeuwigheid) verloren.

Eeuwig leven in de evangeliën is *leven* in de ‘eeuw van het Koninkrijk’. *Eeuwig verloren* is niets anders dan *dood zijn of blijven* tijdens deze ‘eeuw van het Koninkrijk’.

Voor de gelovige heiden is er geen leven in het Koninkrijk hier op aarde, maar leven met een verheerlijkt lichaam temidden der hemelingen (1 Thessalonicenzen 4: 15-17).

De discipelen moesten het evangelie gaan verkondigen om Joden tot bekering te brengen en zelfs zij konden niet uit zichzelf wél of niét kiezen voor Jezus, want alleen diegenen, die God trekt, kunnen tot deze beslissing komen (Johannes 6: 44).

Voor de Joden was er geen genade, zoals die voor de heidenen geldt; zij moesten altijd voldoen aan wetten. Zo niet, dan werden zij gestraft en/of vervolgd.

Als je bij het woord *genade* kijkt, dan zal je zien, dat het in de evangeliën bijna niet voor komt. Zet dat tegenover de tientallen malen in de brieven van Paulus. Genade is een onverdiende gunst, die wij uit Gods hand mogen aanvaarden.

Paulus wordt pas geroepen in Handelingen 9. In vers 15 zegt de Here tegen Ananias: *‘Ga want deze is MIJ een uitverkoren instrument (NBG werktuig) om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen Israëls.’*

Hoewel heidenen het eerst genoemd werden, begon Paulus toch in eerste instantie in alle synagogen te prediken. Doch aan het eind van Handelingen 28 bleek, dat het zinloos was. Ze wilden niet naar hem luisteren. Hij deed nog een laatste poging, maar in vers 28 en 29 zegt hij dan: *‘Het zij u bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is, die zullen dan ook horen.’* De Joden namen daarop de benen.

Hij bleef het evangelie van het Koninkrijk Gods aan de heidenen verkondigen, doch later brengt hij, door openbaring van Christus Jezus,

een heel ander evangelie: dat van genade, *zonder* werken der wet.

Wat is er anders?

In de evangeliën kan je bijvoorbeeld niets lezen over het *lichaam van Christus*, waartoe de gelovigen uit de heidenen worden geroepen;

niets over, dat Joden een *nieuwe schepping* zouden worden als zij gelovig werden of tot *de nieuwe mensheid* gingen behoren;

ook niet, dat de geest Gods *in* hen kwam wonen;

of dat hun lichaam een *tempel van God* werd, dit alles is voor Joden godslasterlijk – en weet je – voor de meeste gelovigen in deze tijd ook;

in het O.T. en het N.T. kwam de geest altijd *op* hen en was ook niet altijd blijvend, zie bijvoorbeeld 1 Samuel 16: 14 en 15;

er is ook geen sprake van een *opname* voor de Joden;

of van een *de Here tegemoet gaan in de lucht*;

ook niet dat zij *gered* zullen worden *vóór de komende toorn*, omdat Israël deze wel mee gaat maken, zoals je mogelijk in Openbaring gelezen hebt;

over een *taak temidden der hemelingen* zal je echt niets in de evangeliën vinden;

en zo zijn er nog tientallen verschillen.

In Galaten 2: 7-10 komen Jacobus, Céfás (de Hebreeuwse naam van Petrus – beide betekenen rots, omdat hij de leiding van de gemeente had) en Johannes tot een soort overeenkomst met Paulus:

Aan Paulus was *'de prediking van het evangelie van* (NBG: aan) *de onbesnedenen toevertrouwd, gelijk aan Petrus, die van* (NBG: aan) *de besnedenen – immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen.'* Zij gaven Paulus de broederhand en besloten, dat Paulus naar de heidenen zou gaan en zij naar de besnedenen (=Joden).

In 2 Petrus 3: 15 en 16 schrijft Petrus, dat Paulus, een geliefde broeder, *'... naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft ...'* en zegt: *'Daarin is een en ander moeilijk te verstaan, wat onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trouwens de overige schriften.'*

Petrus geeft gewoon toe, dat Paulus een andere wijsheid gegeven is, die voor hem moeilijk te begrijpen is. Zo is het nu nog steeds. De brieven van Paulus zijn ingewikkelder en moeilijker te begrijpen, maar natuurlijk niet voor degene, die God daartoe roept.

Ook gelovigen van deze tijd verdraaien de boel een beetje, maar gelukkig is dit niet langer tot hun eigen verderf, want wij leven in de tijd van genade en wij zijn met God verzoend en Hij ziet ons aan in Christus Jezus.

Hartelijke groeten,

Ruud.